

301 Ach, můj nejsladší Ježíši

transpozice -4

Vstup, Před evangeliem, Obětní průvod, Přijímání, Závěr

Vstup

1. Ach, můj nej-slad-ší Je - ží - ši, ty dár-ce ži - tí mé - ho, zdroj bla-ha ply-ne
v hojnos - ti mně z hlubin srd-ce tvé - ho. Můj Pa-ne, věč-ná lás-ka tvá vše
ži-ví, za-cho - vá - vá a ze všech tvo-rů ne-jví-ce nám mi-los-tí svých dá - vá.

2. Tys přišel, abys zachránil
ty ovce, které hynou,
a krví platíš velký dluh,
který byl jejich vinou.
Kam zbloudily od tvé cesty,
tam za nimi přicházíš
a nástrahy všech nepřátel
mocí své lásky maříš.

Obětní průvod

4. To však ti ještě nestačí,
chceš nadto dávat Otci
i bolest ducha s krví svou
a zůstat bez všech posil;
být od něho též opuštěn
ve svém posledním boji,
říct Dokonáno! před Matkou,
jež blízko kříže stojí.

Před evangeliem

3. Má lásko, na kříž přibitá
i ranami mých hříchů,
ty stále ke mně promlouváš;
dost nebude mých díky
za kříž, to světlo v temnotách,
jež život znovu vrací,
za každý den tvé štědrosti,
jež z tvých ran vykrevácí.

Přijímání

5. Zde na oltáři znovu se
tvá oběť zpřítomňuje,
chceš s námi být po všechny dny,
to je tvá svatá vůle.
Spolu s tebou, veleknězem,
slavíme nekrvavě,
co na Golgotě vykonal
nám k spáse, Otci k slávě.

6. Žít máme tak, jak ty jsi žil,
proto nás sytíš chlebem;
ten chléb je živé tělo tvé,
bez něj žít nedovedem.
Ty jsi kmen a já ratolest,
mám všechno jenom z tebe,
přiď ke mně, dobrý Ježíši,
v tobě je předzvěst nebe.

Závěr

7. A k poslednímu setkání,
až budeš vážit mé dny,
chci přinést všechnu lásku svou,
ty na ni, Pane, shlédni.
Dej, aby byla silnější
než všechny moje chyby,
a odměň ji svým dědictvím,
jak jsi všem věrným slíbil.

Vstup 2

2. Tys při-šel, a -bys za-chrá-nil ty ov-ce, kte-ré hy - nou, a kr - ví pla-tíš

vel - ký dluh, kte - rý byl je -jich vi - nou. Kam zblou-di - ly od tvé ces -ty, tam

za ni-mi při - chá - zíš a nástrahy všech ne-přá-tel mo - cí své lás-ky ma - říš.

Před evangeliem

3. Má lás-ko, na kříž při-bi-tá i ra-na-mi mých hří - chů, ty stá-le ke mně

promlouváš; dost ne-bu-de mých dí - ků za kříž, to svě-tlo v temnotách, jež

ži-vot zno-vu vra - cí, za kaž-dý den tvé štědros-ti, jež z tvých ran vy-kr - vá - cí.

Obětní průvod

4. To však ti ješ-tě ne-sta-čí, chceš nad-to dá-vat Ot - ci i bo-lest du-cha

s kr-ví svou a zů-stat bez všech po - sil; být od ně-ho též o - puš-těn ve

svém posledním bo - ji, říct Do-ko-ná-no! před Matkou, jež blíz-ko kří-že sto - jí.

Přijímání

5. Zde na ol - tá - ři zno-vu se tvá o - běť zpřítom - ňu - je, chceš s ná-mi být po

všechny dny, to je tvá sva - tá vů - le. Spo - lu s tebou, ve - le-knězem, sla -

ví-me ne-kr - va - vě, co na Gol-go-tě vy-konals nám k spáse, Ot-ci k slá - vě.

Přijímání 2

6. Žít má-me tak, jak ty jsi žil, pro - to nás sy - tíš chle - bem; ten chléb je ži - vé

tě - lo tvé, bez něj žít ne - do - ve - dem. Ty jsi kmen a já ra - to-lest, mám

všechno jenom z te - be, přijď ke mně, dobrý Je - ží - ši, v to - bě je předzvěst ne - be.

Závěr

7. A k posled-ní-mu set-ká-ní, až bu-deš vá-žit mé dny, chci přinést všechnu

lás-ku svou, ty na ni, Pa-ne, shléd - ni. Dej, a - by by - la sil-něj - ší než

všechny mo-je chy - by, a odměň ji svým dě-dictvím, jak jsi všem věrným slí - bil.